

Chung nhịp đập

Gương mặt hần hiện ra ma mị khuất sau đám khói đang lơ nhó chạy trốn đốm đỏ vừa lóe lên đầu điều thuốc.

Khà, vuốt nhẹ một chút cafe anh bồi vừa bùng ra, không có đường, mà sao vẫn ngon ngọt. Tại trong lòng đắng quá đó, nên cái đắng của cafe không là gì!

Trong cái quán quen này có một góc nhỏ khuất hẳn sau kệ sách. Trên tường, màu vôi đã cũ kỹ, người ta chẳng cần tô vẽ gì thêm, có lẽ dầu màu sắc rực rỡ ra sao cũng hóa xám xịt nếu trong lòng vẫn còn nặng nhiều nỗi niềm. Ở đó ánh sáng chiếu không tới, chỉ nhận nhặt màu đèn vàng vọt nhỏ xíu trên cao. Chỉ đủ để nhìn qua bàn bên cạnh ngắm cô gái cũng đang xoa tóc bông bênh trong làn khói lúc đặc quánh, lúc mỏng te. Rồi khi khói se nhẹ mơn man vào mọi thứ, thư thả dạo quanh từng góc ngách, môi cô cũng bắt đầu nở nụ cười ma mị không kém cạnh khung cảnh nơi này.

Gương mặt em rạng lên sau đốm lửa châm điều thuốc rực đỏ níu kéo hần tồn tại tiếp tục trong cuộc đời. Chỉ trơ một cảm giác: Lạ. Hần cũng chẳng hiểu lạ như thế nào, chỉ biết rằng ở em toát lên điều gì đó rất rất đặc biệt. Ít ra cảm xúc ấy cũng đủ khiến hần phải nghĩ suy và tạm quên đi những biến cố của cuộc đời vừa đổ những giọt nặng hạt xuống mái nhà âm êm. Chỉ là tạm thôi, nhưng cũng đủ rồi.

Bởi vì cũng là đốm lửa đó trong một đêm tiệc nướng đã đốt cháy những lí do khiến hần sống. Nó bao gồm gia đình, thiên thần nhỏ vừa tròn một tuổi, và em – một nửa cuộc đời.

Tất cả đều tan vào khói đen, dày đặc, dữ dội....

Hần chết từ lúc đó rồi, nhưng người ta chưa cho. Những người mặc Blouse Trắng ấy, họ giống các đầu bếp, cũng một màu trắng muốt tang thương, thay mặt cuộc đời dọn những bữa ăn nghệt mùi cay đắng nhất nếm nếm vị mặn của những giọt nước mắt, ánh sáng của những ngọn nến, mùi khói của những que nhang trên bài vị và tất cả trộn cùng tiếng kèn tang sầu thăm... Họ dọn lên cho hần nếm trải.

Thế nên hần tiếp tục tồn tại, để gặm nhấm thứ dư vị đau thương. Để nhồm nhoàm thứ ẩm thực chia ly.

Và chắc chắn món ăn đó dầu cho có cố gắng nuốt trọn hay kè cùng ly nước trong veo, cũng chẳng thể trơn tuột, quên bén như ăn những món ăn khác được cuộc đời chế biến.

Hai người nhìn nhau. Cô nhìn hần, hần nhìn cô, tuyệt nhiên chẳng ai nói với ai câu nào. Nhưng cô biết hết những chuyện hần vừa trải qua. Bằng cách này hoặc cách khác.

Khi hần hết thuốc cô còn hai điều.

Khi cô cần lửa, hần bật hộp quẹt.

Cô giống hần thích uống cafe không đường.

Cô biết chơi guitar ngay những bài hần thích.

Cứ như thế chẳng ai nói với ai câu nào. Khi cô đến trước, khi hần đến trước, quán vồn vện vài chỗ ngồi nhưng chẳng ai ngồi hai chỗ ấy. Chẳng ai hiểu tại sao.

Chắc nó quá tối để đọc sách, chắc nó quá ma mị, hoặc cũng có thể người ta thích nhường nó cho cô, để nghe những bản nhạc mang tiếng động của niềm vui trộn vào hơi thở của nỗi sầu theo gió hoặc nổi tiếp cùng khói lan tỏa vào không gian quán.

Hoặc người ta không nỡ ngồi đối diện với hân, cảm giác bất lực khi thấy đồng loại của mình suy sụp nhưng bản thân chẳng thể làm gì. Hoặc cũng có thể người ta sợ cái thây ma ấy sẽ lan tỏa thứ năng lượng đau thương. Cái góc quán âm u chỉ vồn vện chứa đựng hai chỗ ngồi đối lập. Một cho thứ ánh sáng ấm êm từ tiếng Guitar ngọt ngào trong từng lời hát trầm u. Và một cho thứ ánh sáng lập lờ yếu ớt tuyệt vọng của cái xác vô hồn cố gắng thở để tồn tại.

"Chết không đáng sợ bằng sống mà quá nhiều ngày chơi vui."

Người ta đến quán đông hơn, để nghe cô đàn. Cây guitar nhả nhơ tha thẩn mang thanh âm tràn vào từng lời hát, giai điệu khi buồn khi vui. Khi chẳng buồn, nhưng cũng chẳng thể nào vui. Nó cô độc, êm đềm và rỗng hoác.

"Mùa thu lá bay em đã đi rồi!
Vỡ tan ôi bao giấc mộng lúa đôi
Giờ đành lìa xa thế nhân sầu đau!
Hẹn em kiếp sau ta nhìn thấy nhau!"

Khi tiếng hát rớt rơi đột ngột và dừng hẳn, mọi người có vài chục giây để chiêm nghiệm thứ cảm xúc của hồi tưởng. Người ta đọc thấy từng câu chuyện của cuộc đời mình, đâu có buồn có vui, có lúc thăng lúc trầm, đã trải qua. Có người buồn man mác, có người thấy ấm áp. Nhưng với hân, không hiểu sao hân thấy bình yên đến lạ kỳ.

Có thật chẳng là giữa đời bộn bề lo toan, chật vật, khi mà người ta sợ hãi những tiếng cười khúc khích, rồi nổi sau là những khoảnh khắc đau thương nao lòng, đã từ lúc nào người ta chỉ muốn nhắm nháp nỗi cô đơn để không hụt hẫng khi chuẩn bị điều gì đó xảy đến sau những ái ân mặn nồng, những màu hồng ngấn ngủi, và cả những nụ cười giòn tan. Có ai từng sợ cảm giác ấy không, khi mà nụ cười trên môi muốn bật tung như đóa hoa đón nắng sau những ngày ngập úng vì cơn mưa âm u, nhưng đành phải gượng gạo, bởi vì sợ. Sợ rằng cười nhiều quá sẽ quên cách đề phòng, cười nhiều quá sẽ quên cách phục hồi nếu chẳng may cơn mưa bi thương bất giác ào tới cuốn trôi mọi thứ đi xa.

Sau mọi thứ, tất cả mọi thứ, hợp vui, tan vỡ, nụ cười, nước mắt. Chỉ mong có một lúc bình yên, nhẹ nhàng kéo hơi thuốc. Nhìn làn khói bay rồi bảo rằng: "qua rồi, tan thôi"....Đó chính là cảm xúc của hân bây giờ, không buồn cũng không vui, chẳng lạc quan lên tí nào cũng đã thôi bớt suy sụp âm ỉ thương đau.

Cô cùng tiếng đàn chẳng còn xuất hiện ở quán nữa. Chẳng ai biết cô đi đâu, và cũng chẳng biết cô là ai. Riêng hân nhận được một lá thư.

"Chào anh, tôi biết một câu rất hay của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn: "Khi bạn hát một bản tình ca là bạn đang muốn hát về cuộc tình của mình. Hãy hát đi đừng e ngại. Dù hạnh phúc hay dở dang thì cuộc tình ấy cũng trở thành một phần máu thịt của bạn rồi".

Anh thấy đó đâu cho những bài nhạc, tôi cùng Guitar cất lên có âm u hay sâu lắng đến đâu, thì cũng đều có những khoảng lặng và sau đó là kết thúc. Mọi thứ đều có ngã về, niềm vui và nỗi buồn cũng thế. Không biết sau này trên muôn nẻo đường đời ta có cơ duyên gặp lại nhau không, vì thực sự anh rất giống anh ấy. Một nửa của tôi đã qua đời vì tai nạn cách đây không lâu. Khoảng thời gian đó tôi suy sụp, và âm nhạc đã giúp tôi vượt qua biến cố to lớn ấy trong cuộc đời.

Tôi mong anh sẽ sớm tìm được điều gì đó để gửi gắm tâm tư trong lòng như cách tôi gửi vào từng bài hát. Tạm biệt khó nói quá nên tôi hẹn gặp lại anh, người lạ bàn bên."

Chỉ riêng hắt, vẫn vác xác thân gầy gộc đến góc quán.
Người ta thấy hắt ngã gục trên bàn trong một lần ngồi nói chuyện một mình.
Trên môi nở nhẹ một nụ cười....

"Bình yên là lúc lòng không sầu không vui..."

Funk